

det. Men lad os gaa ud fra, at der er noget i denne Paastand, saa er denne sidste Grund nu faldet bort, idet det nemlig er oplyst, at man meget vel kan faa de Fabrikanter, der udgive noget for „danish mixtures“, som ikke er fabrikeret i Danmark, idømt Mulkst ved engelske Domstole, og noget saadant er allerede sket, saa at der altsaa heller ikke af denne Grund er nogen Anledning til at forbyde Udførsel af dansk Margarine. For selve Regeringens Konsulent synes det at dæmre, at der ikke er nogen stor Anledning til noget saadant Forbud længere, det har han aabent udtalt i en Skrivelse af 14de Maj 1889: „Forbuddet mod Udførsel af Margarine vil ikke yde nogen forøget Garanti for Rægheden af det udførte Smør.“ Nu kommer dertil, at vi tillige skulde have betinget Udførselsforbud for Margarineost. Hvad denne angaar, burde den være en naturlig Eksporthenstand for vort Land. Det er de Herrer bekendt, at vi her aarlig producere Milliarde Bund skummet Mælk, for hvilke vi temmelig vanskeligt kunne finde Anvendelse. Vi faa ikke meget derfor, naar det skal bruges til Kvægfødning. Jeg tror ikke, at man for Djæblisket værdsetter den højere end Urinen af Kvæget, der anvendes til Vanding af Græsgange. Man har ved Forsøg udfundet, at „Milk“ har samme Værdi som Centrifugemælk. Det forekommer mig derfor at ville være naturligt, at man søger at faa mere ud af Centrifugemælken ved at anvende den paa forfællig Maade, og det nærmeste er da, at anvende den til Ost saavel til Konsum her i Landet som til Eksporth. Hvad den sidste angaar, vil den blive næsten umuliggjort, naar vi faa et saadant betinget Udførselsforbud, som nu foreslaas. Det turde maasse være endnu mere urimeligt at forbyde Udførsel af Margarineost end at forbyde Udførslen af Margarine, fordi den væsentligste Substans i Margarineosten er skummet Mælk. Det er i et temmelig ringe Procentforhold, at Margarinen indgaar i dette Produkt, der hovedsagelig udvindes af Ostestoffet af den skummede Mælk. Derfor er det mærkeligt at forbyde denne Udførsel, saa meget mere, som vi jo ikke have saadanne Ostemereser som Smørereser; Osten staar øjensynlig i fjernere Forbindelse med Smørspørgsmaalet, end Margarinen gør. Naar jeg ikke har stillet noget Vædringsforslag om overhovedet, at saa Udførselsforbudet hævet, hvad der vistnok skete i Fjor, saa vidt jeg erindrer, saa er det, fordi jeg har anset det for haabløst at indtage en saadan Garstilling; men Følgen af min Betragtning er,

at jeg ikke kan tilraade det høje Ting og særlig ikke mine Meningsfæller at gøre et Lov, som er saa ejendommelig som den, vi nu ere ved at vedtage, definitiv. Det er noget ganske ekseptionelt at have et saadant betinget Udførselsforbud, og det forekommer mig ikke korrekt at vedtage en Lov som definitiv, naar den indeholder en saadan Bemyndigelse for en Minister. Ved at indskrænke Bemyndigelsen til en Varighed af 5 Aar, have vi i det mindste — haaber jeg — Chance for, at dette Forbud eventuelt kun vil blive udstedt af den nuværende højtærede Indenrigsminister, hvis Loyale Optraeden i dette Spørgsmaal vi allerede have haft Bevis paa i flere Aar; men ved at gøre Loven definitiv kaste vi os ind i Tilfældigheder, idet vi kunne faa en Minister, som ikke anerkender den stiktiende Aftale med den nuværende højtærede Minister, at Forbudet kun under visse særlige Eventualiteter skulde kunne træde i Kraft. Vi risikere den samme Dag, som den nuværende ærede Minister gaar af, et Forbud, uden at Momenter af ny Art i øvrigt er komne til. Med denne Motivering skal jeg anbefale det høje Ting og særlig mine Meningsfæller at stemme for Flertallets Forslag om, at denne Lov kun skal gælde for 5 Aar.

Leth: Jeg kan i meget slutte mig til det Foredrag, som vi hørte af det ærede Medlem, som nu satte sig, og det har glædet mig, at denne Betragtning ogsaa har fundet sit Udtryk i Udvalgets Betænkning, og at der er fremkommet ikke ringe Tvivl, hvorvidt vi fra først af ere komne rigtig ind paa denne Sag. Ja, naar jeg siger „fra først af“, mener jeg ikke ved Loven af 1885, men jeg mener ved den efterfølgende Lov. Jeg agter ikke at komme tilbage til de Begivenheder, som fandt Sted under den saakaldte Smør- eller Margarineagitation. Vi vide jo alle, at foruden den saglige Side af dette Spørgsmaal var der i hele denne Agitation indblandet en politisk Side, og at maasse den sidste havde Overmagten over den første. Disse Forhold ville være alle tilstedeværende — eller i hvert Tilfælde de fleste fra Fortiden — som Medlemmer af dette Ting bekendt, og jeg skal ikke komme tilbage til nøjere at analysere eller yderligere at rippe op i det, men jeg tror dog, det bør siges og ogsaa siges her, i det mindste agter jeg at sige det, at den MargarineLov, som vi fik sidst, og som vi endnu lide under, den har hvilet tungt paa den danske Landmand, og den har foraarsaget ham meget bethydelige Tab. Det er omtrent det omvendte af Mac Kinleys Lov. Mac Kinleys Lov forbød jo